

MONUMENTELE LUI DUMNEZEU DOVEDITE ÎN TIMP

Răsfoind prin Biblie... voi ați luat Cartea Apocalipsei, Exodul și Geneza...

Eu am venit acasă ca să merg la vânătoare de veverițe. Ca să fiu cinstit, am venit doar pentru aceasta. Frate Roy, când pleci? Mâine? În ordine. Nouă ne place să venim acasă în acest timp al anului... pentru că vreau să mă odihnesc. Am slăbit nouă kilograme de când nu v-am mai văzut. M-am cântărit când am plecat de aici și aveam șaptezeci și cinci de kilograme, iar când am venit înapoi, avea șaiszeci și șase de kilograme. S-ar părea că hainele cad de pe mine pentru că am pierdut multe kilograme.

Astăzi când am ieșit, o soră scumpă mi-a zis:

„Frate Branham, roagă-te să slăbesc și eu.” Este puțin cam dur, dar i-am spus:

„Vino cu mine și predică din greu.” Aceasta este tot ce știu, și desigur, aceasta le va da jos. Dar în curând vom termina cu necazurile și cu încercările.

Mă gândeam la faptul că îmbătrânim. Știți, peste doi ani voi avea cincizeci de ani. Pfiu! Îmi amintesc că Frankie Webber este cu vreo doi ani mai mare decât mine. Când a împlinit douăzeci și cinci de ani, el a pus un sfert de dolar de ziua lui de naștere, iar eu m-am gândit: „Vai, Frankie Webber, ai douăzeci și cinci de ani, un sfert dintr-o sută.” Dar acum are jumătate. Nu trebuie mult, nu-i așa, doar continuă înainte.

Nu vom sta mult. În dimineața aceasta, când fratele nostru iubit aducea acel mesaj deosebit, de care sunt sigur că ne-am bucurat toți, m-am gândit: „Poate Domnul îmi va da o Scriptură pentru aceasta.” Voiam ca el să citească în seara aceasta ceva din binecuvântatul Cuvânt al lui Dumnezeu...Eu voi vorbi doar câteva minute, după care ne vom ruga, ca de obicei, pentru bolnavi. Apoi, dacă Domnul îngăduie, miercuri seara aș vrea să încep cu Cartea Evreilor pentru o lecție, și poate vom continua cu ea și duminică dimineața sau duminică seara și apoi miercurea viitoare, și vom continua s-o depănăm peste tot prin Scriptură. Așa cum trec pe aici, eu am observat în biserică unele lucruri, lucruri care par că slăbesc un pic, de aceea mă gândesc că ar trebui învățate un pic. Eu cred că am putea să le luăm în Evrei, care este un capitol foarte bun, un loc bun de citit.

...Aceasta mi-a venit în minte și am aici doar Noul Testament. Eu citesc dintr-o Biblie Collins, pentru că are literele mai mari... Când am ajuns aproape de cincizeci de ani, trebuia să țin Biblia prea departe de mine că să citesc acea scriere cu adevărat fină, la lumina slabă de aici. Eu pot merge afară la lumina soarelui și să citesc încă din ea, dar când lumina devine puțin mai slabă, trebuie s-o țin mai departe de mine. Astfel, doctorul mi-a spus că în curând va trebui să port ochelari pentru citit. Eu l-am întrebat dacă ochii mei sunt slabi, iar după ce mi i-a testat, a spus: „Nu.” Zece-zece este foarte bine; douăzeci-douăzeci este normal și cincisprezece-cincisprezece este și mai bine. Aceasta este tot ce putea citi el, pentru că am putut să citesc oriunde a vrut el de la distanță. Apoi, a pus ceva afară și eu am început să citesc; a venit mai aproape și eu au continuat să citesc, dar am devenit tot mai încet și mai încet, iar când a ajuns cam atât de aproape (fratele Branham arată), m-am oprit.

„O,” a spus el, „ai trecut de patruzeci de ani.”

„Da”, am răspuns eu.

„Păi, în mod firesc, pupila devine plată. Dacă vei trăi o viață lungă, sper

că vei avea a doua ta vedere.” Aceasta este când vezi din nou să citești.

Eu m-am gândit: „Acea nu este prea departe, mai este doar puțin timp.” Frate Tony, aceasta-i rău, nu-i așa? Nu, nu este. Este un lucru binecuvântat. Eu îmbătrânesc într-un fel și devin mai tânăr în alt fel, pentru că voi merge la acel trup tânăr, nemuritor și binecuvântat unde este... Frate, acolo nu va fi niciodată nimic în neregulă, iar eu trăiesc doar pentru timpul acela; acela va fi minunat.

Acum, înainte de a citi textul final de încheiere, să ne plecăm capetele pentru un Cuvânt spre El.

Dumnezeule Atotputernic, noi credem că Tu ai vrut ca toți copiii Tăi să fie fericiți, ceea ce înseamnă că noi nu trebuie să fim încruntați și triști, pentru că este scris: „*O inimă veselă este un bun leac.*” (Proverbe 17.22). Nouă ne place să ne bucurăm de binecuvântările Tale și să avem această măreață părtășie împreună. Noi avem această părtășie în jurul Cuvântului, ca și credincioși în Cuvântul Tău. De aceea am venit aici, nu doar ca să auzim un mesaj, ci ca să ne închinăm și să avem părtășie cu Tine prin citirea și predicarea Cuvântului.

Doamne, eu sunt sigur că Tu nu ne vei dezamăgi și că ne vei binecuvânta în aceste ore. Binecuvântează-l pe nobilul și bunul nostru păstor, fiindcă Te rugăm să fii cu el. Eu l-am urmărit în predicarea lui și l-am văzut cum zâmbea când cânta cântecul acela: „Eu voi termina în curând cu necazurile și încercările.” Într-una din zile se vor termina și cântările cântate de surorile acelea peste tot în aer liber și în adunările de cort și noi vom merge spre glorioasa odihnă.

Tată, binecuvântează-ne cum citim Cuvântul Tău și reîmprospătează-L în inimile și mințile oamenilor, și vorbește-ne în seara aceasta, iar când se termină serviciul și pornim spre casele noastre, fie ca noi să spunem: „*Nu ne ardea*

inima în noi când ne vorbea pe drum?” , pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

M-am gândit că în această dimineață am avut un Mesaj evanghelic cu adevărat bun... știți că fratele Neville a vorbit despre supraalimentarea copiilor, dar în seara aceasta aș vrea să vorbim puțin bisericii, iar pentru aceasta aș vrea să citesc din altă parte din Scriptură, din **Matei 24.35**, unde Isus a spus:

„Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu nu va trece.”

Subiectul meu din seara aceasta este: **„Monumentele lui Dumnezeu dovedite în timp”**. Am câteva anunțuri, dar cred că le-am făcut deja... despre adunarea de miercuri seara, când vom începe cu primul capitol din Evrei, dacă este cu voia Domnului. Motivul pentru care vorbesc în felul acesta este că s-ar putea să fiu într-un loc și El să mă cheme în alt loc, și voi știți că eu trebuie să merg unde mă cheamă El. acesta este motivul pentru care eu nu pot să fiu ca Oral Roberts și ceilalți inși care își programează adunările cu doi sau trei ani înainte și spun: „Noi vom fi acolo.” Acești oameni mari și puternici ai credinței, au mesajul lor, dar Mesajul meu este numai unde mă trimite Dumnezeu, indiferent că este aici, acolo sau oriunde este, eu trebuie să merg numai unde mă trimite El. Sunt două slujbe diferite, dar același Dumnezeu, chiar același Dumnezeu.

Mă gândeam că ieri am vorbit cu un băiat din vecini și el mi-a spus: „Știi, un anumit păstor mic... este un tip minunat. Pe la unsprezece noaptea, eu și soția stăteam îmbrăcați în pijamale, când a venit el, a bătut la ușă și a spus: „Am trecut pe-aici doar ca să beau o ceașcă de cafea cu voi.” Vedeți? Apoi a trecut strada dincolo la alți vecini care erau și ei gata de culcare și a mâncat acolo un fursec.” Apoi a spus: „A avut o mică școală biblică pentru copii și se ocupa de ei împreună cu soția lui. Erau atât de mulți copii mici, încât au trebuit să pună afară corturi ca să-i poată caza.”

Când m-am întors, am început să mă gândesc: „Așa este. Acela este un ins minunat.” Cred că băiatul fratelui Fleeman de aici, merge acolo; este o mică biserică luterană a credinței, iar bărbatul acela minunat și soția lui se ocupă de ea. Ei fac o lucrare mare pentru Dumnezeu.

Trebuia să-mi spăl mașina și am devenit descurajat, așa că m-am gândit: „De ce eu nu pot face așa ceva?” Vedeți? Să merg și eu, să-i adun pe toți copiii aceia și să mă urmeze în jur. Eu iubesc copilașii. De ce nu pot să sar și eu din casă în casă, de la stâlp la stâlp în felul acela? Și Ceva mi-a spus: „Tu n-ai fost chemat să faci lucrul acela!” El face ceea ce i-a spus Dumnezeu, lui, dar noi trebuie să avem pe cineva ca Oral Roberts care să stea afară, un Iosua cu Sabia, cu un Mesaj de credință și eliberare. Vedeți, noi trebuie să avem oameni care au acel fel și alții care pot avea acest fel, dar toți merg împreună să facă o singură mare unitate. Acea este Biserica lui Dumnezeu.

Cu câteva minute în urmă, am vorbit cu o doamnă tânără, descurajată și cu inima zdrobită, și am încercat să-i spun că femeia și bărbatul nu sunt despărțiți, ci sunt același fel de persoană, pentru că Dumnezeu l-a făcut pe om masculin și feminin; el era bărbat. Corect. El i-a separat în trup și i-a făcut diferiți, dar i-a unit împreună să crească copii ca unul. Astfel, bărbatul este partea puternică, iar femeia este partea iubitoare a bărbatului. Astfel, ei sunt împreună. Dumnezeu i-a separat, dar ei erau împreună chiar aceeași persoană, b-ă-r-b-a-t („m-a-n” în engleză) și femeia, woman”, corect, pentru că ea a fost luată din bărbat, este o parte din bărbat. În viața de aici, ei au fost separați în trup, dar în duh sunt unul.

Eu am vorbit despre bărbații care își pierd afecțiunea față de soțiile lor și nu le iubesc așa cum au făcut-o când erau iubitele lor. Să vă fie rușine! S-ar cuveni s-o faceți pentru că ea este întotdeauna iubita voastră. Absolut! Acea este partea care ar trebui să fie, iar voi trebuie s-o tratați ca atare. O, nu lăsați niciodată să înceteze această mică lună de miere, pentru că ea urmează să continue în cer! Urmează să fie una desăvârșită. Corect. Cred că s-ar cuveni ca unele femei să spună „Amin” la aceasta, nu-i așa?

„Tu nu mă lași niciodată să aud... ci întotdeauna urli la femeie și vorbești în felul acela.” Soră Hickerson, de ce nu spui ceva sau cineva de acolo din spate. Spuneți... Nu-i așa? Mulțumesc, soră Cox, aceasta este foarte bine. Frate Cox, aceasta este pentru tine, oriunde ai fi. Corect. Da, domnule. Noi ar trebui să nu uităm niciodată să ne onorăm unul pe celălalt, ci să fim întotdeauna drăguți. Nu lăsați niciodată să înceteze aceasta.

Nu demult, a venit la mine un băiat catolic; soția lui stătea separat. El mi-a zis:

„Billy, urăsc să vin la tine pentru că sunt catolic, iar tu ești protestant. Cu câțva timp în urmă, am fost alungat din casă de un preot catolic.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Păi, eu beau puțin”, a răspuns el. „În timpul nopții muncesc din greu, iar soția mea crede că se cuvine ca atunci când vin acasă s-o sărut, s-o îmbrățișez și să fiu ca atunci când ne pregăteam să ne căsătorim. Noi ne-am căsătorit și avem o grămadă de copii. Acela a fost timpul...”

„Stai, așteaptă puțin băiete, tu ești greșit, ești greșit. Aceasta trebuie să fie la fel ca înainte să vă căsătoriți. Trebuie să-ți amintești întotdeauna. Acum ea are patruzeci de ani și este timpul când are cu adevărat nevoie de atenția ta.”

Ei erau în proces de divorț și el mi-a zis:

„Nu știu ce să fac.”

„Du-te și sun-o. Dacă aș merge eu la ea, nu m-ar primi pentru că sunt protestant...”

„O, ei îi place de tine”, a spus el.

„Du-te, cheam-o și spune-i că te-ai răzgândit.”

În ziua următoare, l-am sunat pe judecător și am vorbit cu el, apoi i-am spus acestui băiat:

„Eu voi sta chiar jos la parter, în timp ce judecătorul îți va trage o săpuneală. Eu mă voi ruga pentru tine, dar ei să nu-i spui despre aceasta.”

„În ordine”, a răspuns el.

Astfel, eu eram jos și mă rugam, iar după un timp am auzit pe scări niște zgomote slabe și iată că cei doi veneau cu brațele unul în jurul celuilalt și zâmbitori, voi știți.

Eu am spus: „Păi, salutare!”

„O, frate Branham, a trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut (Da, treizeci de minute. Vedeți?).”

„Reverend Branham”, a spus ea, „nu te-am văzut de mult timp. Sunt bucuroasă să te văd din nou.”

„Mulțumesc”, am răspuns eu. „Păi, arătați ca și cum ați fi iubiți.”

„O, suntem bine, nu-i așa, scumpo?”, a spus el.

„Da, așa este, scumpule”, a răspuns ea, apoi mi-a zis: „Vino într-o zi să ne vezi, reverend.”

„Vă mulțumesc”, am răspuns eu. Apoi mi-au zis:

„La revedere”, au trecut pe lângă mine, iar el s-a întors și mi-a făcut cu mâna. Ei erau foarte fericiți...

Corect. Dragostea biruiește tot (Corect), doar dragostea. Voi puteți avea toate semnele și dovezile, dar dați-mi dragostea; aceasta o stabilește pentru mine. O, vai!

Scumpule Miel muribund, prețiosul Tău Sânge,

Nu-și va pierde niciodată puterea,

Până când toată biserica lui Dumnezeu răscumpărată,

Este salvată, să nu mai păcătuiască (Vedeți?)

De când, prin credință, am văzut acel Șuvoi,

Rănilor Tale sângerânde poartă de grijă.

Dragostea răscumpărătoare a fost tema mea

Și va fi până voi muri.

Corect! O, minunat!

Acum, „Monumentele lui Dumnezeu dovedite în timp.” Această idee mi-a venit în dimineața aceasta, din mesajul evanghelic de școală duminicală, în care fratele nostru a vorbit despre Ilie... cum băieții, școlile profeților, au vrut să construiască un fel de școală mare. Când mi-a venit aceasta în minte, m-am gândit la monumente. Monumentul este un lucru măreț, iar noi apreciem monumentele. Mulți oameni au încercat să lase în urma lor un fel de aducere aminte a trecerii lor prin această viață. Aproape la toți le place să facă aceasta, să-și pună la cimitir un semn măreț, ceea ce este în ordine. Eu apreciez aceasta. Este în ordine. Apoi, mulți încearcă să zidească morminte mărețe.

Un monument la care mi-ar plăcea să mă refer acum, este în Ohio. Acolo era un necredincios, am uitat numele lui. Am o fotografie undeva în colecția mea de acasă. El era atât de ferm împotriva creștinismului, încât voia ca după moartea sa să se construiască un monument cu el stând cu piciorul pe Biblie, arătând spre Ea și spunând: „La o parte cu superstițiile religioase și sus știința modernă!” Apoi, când era pe moarte, a spus: „Dacă am fost greșit, din mormântul meu se vor târî afară șerpi.” Și când a murit, în timp ce aranjau încă pământul pe mormânt, au omorât două sau trei vipere mari. De curând un slujitor a făcut o fotografie și mi-a adus-o să văd și eu șerpii atârând peste lanțurile din jurul mormântului lui... Cimitirul este un loc frumos, dar movila lui nu este decât o movilă de șerpi. Și nu contează anotimpul, chiar și toamna și iarna, șerpii se târăsc încă afară din mormântul lui: un monument. Să mă ferească Dumnezeu să am vreodată un monument ca acela, și la fel pe fiecare dintre voi!

Dar există și monumente mărețe. Mă gândesc la marele războinic Iosua. Ce om mare a fost el! A luat armura lui Moise ca și conducător a celor două milioane de evrei; Moise a fost cel ales, cel chemat afară, separat pentru o slujbă, dar Iosua a trebuit să pășească înăuntru și să ia locul aceluia om; acela a fost cu certitudine un lucru măreț, să fie în locul aceluia profet, un războinic măreț, chemat, hotărât mai dinainte și însărcinat de Dumnezeu.

Dumnezeu a spus cu patru sute de ani înainte ca aceasta să se întâmple, că El îi va cerceta și îi va elibera. Și ce războinic a fost Moise! Până la Isus Hristos nu a fost niciun om ca Moise. El a spus: „*Domnul Dumnezeu vostru va ridica în mijlocul vostru un profet ca mine. Când va veni la împlinire, dacă nu veți asculta de acest profet, oricine nu va asculta de el, va fi nimicit.*” (Deuteronom 18.15-18). Corect.

Acum acest monument măreț... Iosua a venit jos la râu. După ce a murit Moise, Iosua i-a luat locul, iar Dumnezeu a fost cu el. Și el a spus: „*Sfințiți-vă, spălați-vă hainele și separați-vă, nu veniți la soțiile voastre și a treia zi Dumnezeu va face ceva.*”

O, eu... într-una din aceste seri sau într-un serviciu duminical, vreau să predic despre acea a treia zi și să vă arăt ce putere era în acel „trei”. Eu am menționat aceasta în rugăciunea din această dimineață. Fiecare avea trei lucruri în numerologia Bibliei. Iar aici scrie: „*A treia zi veți vedea slava lui Dumnezeu.*” Aceasta arăta că el știa cu adevărat despre ce vorbea, pentru că a menționat exact chiar și timpul când se va întâmpla aceasta. Eu pot să-mi imaginez cum s-a simțit Iosua când a stat acolo afară în fața tuturor acelor israeliți. Cuvântul lui trebuia să fie adevărat, iar acolo era Iordanul cu apele umflate.

Vedeți, caracterul unui om este făcut cunoscut prin lucrările lui. Oricine ești, lucrările tale dovedesc ce ești. Nu contează cât de mult mărturisești, orice spui, pro sau contra, nu are nimic a face cu aceasta, pentru că lucrările tale spun ce ești în interiorul tău. Fiecare lucru pe care îl faci, descoperă

ce ești tu. Voi, oamenii de afaceri, nu faceți un lucru peticit, știți ce vreau să spun, un lucru doar pe jumătate. Dacă nu puteți să-l faceți corect, nu-l faceți deloc. Corect.

Când veniți la Hristos, dacă nu puteți vinde absolut tot și să veniți la El, nu veniți deloc. Dar când vreți să fiți cu adevărat un creștin, luați poziție și faceți-o real, pentru că aceasta vrea Dumnezeu să fiți. Aceasta va dovedi... Lucrările voastre vor dovedi care este caracterul vostru, deoarece caracterul vostru este cunoscut prin ceea ce faceți.

Acum, cuvântul lui Iosua era în joc (Da, domnule), la fel ca... al lui Noe din vechime. Iosua trebuia să treacă râul acesta, dar se părea că a ales cel mai rău timp la care s-a putut gândi vreodată. Era luna aprilie, timpul când topea zăpada în munții Iudeei și cobora la vale, așa că bătrânul Iordan era mâlos și revărsat peste câmpii, ca să ude câmpiile Iordanului. Din punct de vedere matematic, educațional sau științific, se părea că a ales cel mai nepotrivit timp din tot anul ca să traverseze Iordanul.

Lui Îi place să ia asemenea timpuri ca să dovedească faptul că El este Dumnezeu. Astfel, oamenii lui Dumnezeu care Îl cred și știu ce a promis El, nu se tem s-o facă pentru că Dumnezeu Se va lipi de Cuvântul Său tot atât de sigur cum este sigur că El este Dumnezeu.

Iosua a spus: *„Luați chivotul și mergeți înainte”*, iar când picioarele acelor preoți au atins Iordanul, nu a contat cât era de sălbatic și de umflat, el s-a dat în spate la Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu pentru că Cuvântul era în chivot. Isus a spus: *„Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu nu va trece niciodată.”* Deci, știind că cuvântul lui trebuia să se odihnească pe Cuvântul lui Dumnezeu, Iosua a pus mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu. În seara aceasta aș vrea ca și voi, oamenii bolnavi de aici, să faceți aceasta. Puneți Cuvântul lui Dumnezeu cu mărturisirea voastră. Luați mărturisirea

voastră, credeți-o, așezați-o acolo afară și numiți acele lucruri care nu sunt ca și cum sunt totuși, apoi mărșăluți mai departe. Faceți-o în felul acesta și Cuvântul lui Dumnezeu vă va trece dincolo.

Când tălpile picioarelor preoților au atins apele Iordanului, el s-a retras de la o parte la cealaltă și apa s-a oprit. Vă dați seama că șuvoiul acela de apă s-ar fi adunat atât de multă, încât în douăzeci de minute ar fi format un baraj la fel de mare ca barajele acestea moderne pe care le avem, ca barajul Colorado Boulder? Calea pe care o străbate Iordanul până acolo, vine din munți cu o forță foarte mare și străbate acele văi. Ce credeți că s-ar fi întâmplat cu acel râu, când picioarele a două milioane de oameni, cu femei și copii, aveau nevoie de patru sau cinci ore, sau mai mult, ca să poată trece dincolo? Dar Dumnezeu a oprit șuvoiul. Amin. O, iubesc aceasta! A oprit șuvoaiele și el a stat acolo până când au trecut toți dincolo. Apoi, Dumnezeu i-a spus lui Iosua: *„Noi trebuie să ridicăm o aducere aminte a acestui lucru. Du-te și trimite un bărbat din fiecare trib să ia câte o piatră și ridicați un monument; iar când copiii voștri vor trece pe aici și vor întreba: „De ce sunt aceste pietre aici?“, voi le veți povesti cum a oprit Dumnezeu Iordanul.”* Aceea era o aducere aminte minunată. Nădăjduiesc că într-o zi, în viitorul apropiat, o să privesc și eu acele pietre care stau încă acolo ca o aducere aminte.

Apoi mă gândesc la un alt monument comemorativ. Ce memorial măreț și binecuvântat a fost acela! Într-o zi, o femeie a făcut o alegere greșită și a decis să stea în câmpiile bine udate ale Sodomei și Gomorei, să fie sociabilă și să trăiască la fel ca restul femeilor din acele zile... Ea n-a făcut alegerea bună, ca Sara, care a stat în ținuturile sterpe, a păstrat Cuvântul lui Dumnezeu în inima ei și a fost atât de iubitoare și de ascultătoare de soțul ei încât l-a numit domnul ei. Și Dumnezeu a venit acolo cu doi îngeri și i-a vizitat în cort.

Dar doamna Lot a devenit foarte lumească și s-a luat cu lucrurile lumii. Ce lecție este aceasta pentru noi astăzi, când devenim prea lumești! Eu sunt foarte sigur că biserica de astăzi devine în întregime prea lumească. Poate că

doamna Lot n-a intenționat aceasta când s-a dus acolo jos, și s-a gândit: „Voi fi doar sociabilă.” Este în ordine să fii sociabil, dar nu prelua obiceiurile lumii! Când te duci, du-te ca Șadrac, Meșar, Abed-Nego și Daniel, care și-au fixat ca scop al inimii lor să nu se întineze cu nimic, indiferent ce venea sau pleca. Nu a contat că restul bisericii a decăzut, sau ce s-a întâmplat, ei s-au hotărât în inima lor, iar astăzi sunt un memorial.

Și doamna Lot stă ca un monument. Când Dumnezeu i-a dat ultimul Mesaj al harului, când a trimis acei îngeri acolo jos și le-a spus că în câteva ore Sodoma și Gomora vor fi arse, ea n-a putut suporta gândul că trebuia să renunțe la viața ei socială, să vină afară în pustie și să trăiască cum trăia Sara, să poarte haine obișnuite și simple, nu ca femeile din câmpie. Ea voia să fie în lux. Soțul ei devenise un om mare în oraș și stătea la poartă ca judecător sau ca primar al cetății, iar ea voia acele luxuri și nu putea să suporte gândul renunțării la ele.

Astfel, când a ieșit cu soțul ei afară din cetate, ea a continuat să privească în urmă, a plâns și s-a întristat pentru că a trebuit să renunțe, să se separe de acel fel al morții. Isus a spus: *„Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este vrednic să are.”*

Ce fel de oameni ar trebui să fim noi?

El spune: *„Cel care pune mâna pe*

plug – nu cel care se întoarce înapoi, – ci doar se întoarce să privească înapoi, nu este vrednic să are.”

O, noi ar trebui să ne păstrăm ochii și inimile separate de lume! Nu contează ce fac alți oameni, ce face biserica, ce face vecinul, ce face oricine, păstrați-vă inima centrată pe Calvar. Să nu vă opriți nici măcar ca să priviți înapoi, pentru că noi nu avem timp să privim înapoi. Și pentru că această femeie a făcut-o, Dumnezeu a lăsat un memorial pentru toți oamenii care se întorc să privească înapoi după ce L-au acceptat pe Hristos ca Salvatorul lor personal; ea s-a transformat într-un stâlp de sare și stă acolo până în ziua de astăzi. Poate fi văzută în câmpii, cum stă acolo cu capul întors, privind înapoi. Ea privește înapoi peste umărul stâng, se uită înapoi peste câmpii, pentru că inima ei era acolo, cu toate că a fost silită să plece ca să scape.

Astăzi sunt mulți oameni care Îl iau pe Hristos în felul acesta. Astfel, ei vin afară din lume, dar se simt ca și cum sunt forțați s-o facă, și continuă să tânjească și să poftască, și nu trece mult până când sunt înapoi în lume. Ei sunt monumente comemorative înfiorătoare ale refuzării harului lui Dumnezeu, a dragostei lui Dumnezeu care li s-a arătat.

Monumentele... În zilele când a fost Isus pe pământ, iudeii l-au arătat cât de impunător era Templul construit ca un memorial. Le-au trebuit patruzeci de ani să-l construiască și cam optzeci de ani cu totul. Timp de patruzeci de ani, ei au tăiat pietrele în diferite părți ale lumii. Patruzeci de ani, la construcția lui, nu s-a auzit nici un zgomot de ferestrău și nici o lovitură de ciocan. Dar știți, chiar Isus a spus: *„Nu vă uitați la acesta, pentru că va veni un timp când nu va rămâne piatră pe piatră.”* Apoi a spus aceste cuvinte mărețe, vrednice să fie amintite: *„Cerurile și pământul vor trece”,* templele vor trece, monumentele vor trece, *„dar Cuvântul Meu este veșnicul Memorial.”*

Chivotul a dispărut cu ani în urmă, mormintele profeților s-au distrus, monumentele s-au ruinat, piatra a fost spălată de trecerea timpului, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne același, la fel de frumos pentru totdeauna, la fel de viu și de proaspăt pentru credincioșii din această zi, cum a fost în zilele când a fost vorbit. Nu-i de mirare că în mesajul pe care ni l-a adus fratele nostru în dimineața aceasta, am văzut că atunci când ei au vrut să construiască pentru profet o școală măreață ca un memorial, Elisei a ales un lucru mai bun: un miracol al lui Dumnezeu care a ridicat un instrument căzut în apă (2 Împărați 6.1-7) și l-a făcut să plutească deasupra. Acela era Cuvântul Domnului. Deci, în seara aceasta este mult mai bine pentru cel ce va primi Cuvântul Domnului în inima lui pentru un memorial, decât pentru cei care au încercat să zidească vreun măreț monument comemorativ.

Nu cu mult timp în urmă, când am fost în Italia, am auzit de Mussolini și de marea statuie de patruzeci și ceva de picioare (aproximativ doisprezece metri) pe care a construit-o ca un monument pentru atletism, pentru că el a

fost un atlet. Eu voiam să văd acel monument, dar a fost făcut praf și pulbere de către un detonator. Cu doi sau trei ani în urmă, am stat pe locul unde faraonii Egiptului au ridicat sanctuare mărețe și idoli... Ei mi-au spus că trebuie să sapi douăzeci de picioare (aproximativ șase metri) adâncime ca să găsești chiar pământul pe care au stat acele monumente. Am stat acolo unde Cezar Augustus, Irozii și mai marii Romei, obișnuiau să meargă pe stradă în jos din palat și sunt cam douăzeci și cinci de picioare (7,6 metri) adâncime. Acele monumente sunt duse, dar Cuvântul viu al lui Dumnezeu rămâne Același și la fel de valoros. Acela este un Memorial.

Astfel, astăzi îți spun, frate, că lucrurile pe care le faci, cuvintele pe care le spui, cum îți tratezi vecinul și ce faci în legătură cu Hristos, va fi un memorial veșnic. Tu poți avea o casă frumoasă pe care s-o lași copiilor tăi; poți munci ca să le oferi copiilor tăi un trai mai bun, dar eu le-aș lăsa mai degrabă Cuvântul lui Dumnezeu decât orice altceva, pentru că acele case vor dispărea. Acele lucruri sunt absolut corecte, sunt bune, nu am nimic împotriva lor, dar nu faceți acele lucruri minore și lăsați lucrurile mari nefăcute (vedeți), deoarece casa va pieri și oamenii vor pieri cu ea, dar Cuvântul lui Dumnezeu îi va ridica în zilele din urmă și le va da din nou Viață nemuritoare și veșnică.

Și pentru că avem o Moștenire ca aceasta, Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu... Mă gândesc cântecul acesta vechi pe care obișnuiam să-l cântăm aici cu ani în urmă:

Timpul se scurge cu repeziciune,

Nimicurile pământului vor sta nemișcate.

Zidiți nădejdiile voastre pe lucrurile veșnice,

Țineți-vă de mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu.

Când călătoria noastră se termină,

Dacă lui Dumnezeu i-am fost credincioși,

Frumoasa și strălucitoarea noastră casă din slavă

Sufletul nostru răpit o va vedea.

Când venele se răcesc în trupul tău și copiii tăi stau în jurul patului, cât este de bine să privești în față soarele care apune și să știi că ai un memorial zidit în felul acesta: „Scumpo, tăticul te va întâlni într-o zi pe partea cealaltă.” Eu aș avea mai degrabă aceasta când doctorul spune: „Billy, nu se mai poate face nimic pentru tine.” Apoi, îmi privesc copiii, îi sărut de bun rămas și le spun: „Tati nu moare, ci merge să se odihnească într-un loc, *căci dacă acest cort se va dizolva, eu am deja unul care mă așteaptă.*”

Ce memorial despre care să vorbim! Eu aș face mai degrabă aceasta în fața copiilor mei decât să spun: „Scumpilor, am pentru voi un milion de dolari în banca aceasta și un milion chiar aici în aceasta.” Eu le-aș lăsa mai degrabă mărturia aceea.

Pe cărări lăsăm în spatele nostru,

Urme de pași pe nisipurile timpului,

Urme de pași pe care altul,

În timp ce navighează pe marea învolburată a vieții,

Un frate deznădăjduit și naufragiat,

Văzându-le va prinde din nou curaj.

Absolut! Lăsați-le mărturia voastră pentru comemorare. În seara aceasta mă gândesc la un om bătrân care zace, în ultimele lui ceasuri din această viață, și care m-a sunat ieri pentru că dorea să vorbesc la funeraliile lui, care vor avea loc la Tabernacolul Paul Rader's. Este vorba de bunul meu prieten F.F. Bosworth, un sfânt evlavios care merge să-L întâlnească pe Făcătorul lui. El mi-a spus: „Frate Branham, acesta este cel mai fericit timp din viața mea.” Și a adăugat: „Sunt atât de fericit să știu că Îl voi întâlni pe El; de-abia pot dormi noaptea.” Am auzit de doamna Aimee McPherson, fără nici o desconsiderare pentru o femeie minunată; am văzut scrieri despre Smith Wigglesworth, despre doctor Price și despre mulți din acei bărbați mari, dar n-am auzit niciodată pe cineva să spună ceva despre F.F. Bosworth.

Dumnezeule, lasă ca sfârșitul meu să fie ca acela: o comemorare a harului Domnului Isus Hristos.

Mă gândesc la E. Howard Cadle, un bețivan care nu demult zăcea pe podea, în timp ce muștele se plimbau pe gura lui. Și scumpa lui mamă bătrână s-a rugat, a crezut și l-a ținut pe băiatul ei bețivan înaintea lui Dumnezeu, iar când a venit vremea ca el să părăsească lumea, a lăsat în urmă o mărturie și un memorial al harului Atotputernicului Dumnezeu care este suficient. Când Cuvântul lui Dumnezeu este pus peste el în rugăciune, Dumnezeu trebuie să răspundă.

Dumnezeu construiește o Biserică, un memorial al sacrificiului Său, pentru că Hristos n-a venit pe pământ să moară în zadar. Moartea Lui nu va fi în zadar pentru că Dumnezeu este în stare să ridice din pietrele acestea copiii lui Avraam. Dacă oamenii nu vor trăi în aceea, nu o vor lua în considerare și nu-și vor da seama ce dar măreț le-a dăruit Dumnezeu, Dumnezeu este în stare să ridice din pietre copiii lui Avraam. Într-adevăr, El o va face. Când mă gândesc la aceasta, mă gândesc la marele preț pe care a trebuit să-l plătească El. Dar acum, fiecare vrea totul gratis... Acesta este felul american de viață astăzi: să obții tot ce poți pe nimic. Frate, în schimb la nimic, tu obții nimic, pentru că trebuie să plătești pentru ce primești. Corect. Tu trebuie să plătești pentru aceasta și atunci devine prețioasă. Salvarea ta devine prețioasă pentru Dumnezeu. Ea L-a costat Viața singurului Său Fiu născut, ca să dea Viață veșnică fiecărui om, să-l facă fericit în seara aceasta și să trăiască pentru lucrurile pentru care merită să trăiești. Nu ca să lași ceva copiilor tăi, pentru că nu poate fi lăsată nici o moștenire mai mare decât salvarea Domnului nostru Isus. Cu siguranță, nu este.

Acum, se plătesc prețuri mari.

Timpul testării trebuie să vină.

Sunt memoriale dovedite prin timp.

Și singurul memorial care a fost dovedit vreodată corect, a fost Cuvântul lui Dumnezeu.

O, necredincioșii au încercat să-L elimine!

Ei au făcut tot ce au putut,

Dar El niciodată nu va trece.

El nu poate eșua niciodată.

Când a primit acel memorial al lui Dumnezeu: „Tu vei avea un copil prin Sara”, Avraam a crezut din toată inima lui aceasta, și timp de douăzeci și cinci de ani a negat tot ce era contrar acesteia, deoarece știa că Dumnezeu Își va ține Cuvântul.

Astăzi, necredincioșii se ridică și încearcă să defăimeze Biblia, dar înainte ca să puteți opri Biblia, voi trebuie să opriți timpul. Fiecare lucrare atee, orice ateu, orice comunist sau ce ar fi el, fiecare budist, fiecare jain și fiecare mahomedan, trebuie să mărturisească în fiecare zi nașterea Domnului Isus Hristos. De fiecare dată când semnezi o scrisoare (Amin), de fiecare dată când scrii data, tu mărturisești că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, acum o mie nouă sute cincizeci și șapte de ani. Frate, tu nu poți nega acest lucru pentru că nu poate fi negat niciodată. *„Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu nu va trece niciodată.”*

Cu câțva timp în urmă am fost la New York și am mers pe o insulă mică unde este Statuia Libertății, care a fost dăruită cu mulți ani în urmă de către guvernul francez, Statelor Unite. În mână are o torță, iar noi ne-am dus acolo sus în acel braț. Acolo sus există o fereastră unde strălucea această lumină mare și am observat că de-a lungul lateralei zăceau o mulțime de vrăbii moarte. Eu l-am întrebat pe ghid:

„Ce s-a întâmplat cu vrăbiile acelea, sunt electrocutate?”

„Nu, domnule. Noi nu le-am adunat încă în dimineața aceasta. Noaptea trecută a fost furtună, o furtună puternică ce a venit de-a lungul golfului”, a răspuns el.

„Știu aceasta, domnule.”

„Micuțele păsări au fost prinse de furtună”, a continuat el, „iar când au ajuns în această lumină, au încercat să intre în ea, dar atunci s-au izbit de acest geam. În loc să folosească lumina ca să se adăpostească, ele au încercat să intre în lumină și s-au izbit de geam.”

Atunci a venit inspirația.

Aceasta este corect, pentru că bărbații și femeile care încearcă să se izbească de Lumina lui Dumnezeu, își izbesc doar creierii și sunt... De ce n-o folosesc ca să meargă în siguranță, în loc să-și izbească creierii încercând s-o nege și spun: „Zilele minunilor au trecut. Nu există vindecare divină, vechea salvare din inimă și aceste lucruri.” Ei doar se izbesc de stâlp. Și în timp ce ei fac aceasta, Biserica slăvită a lui Dumnezeu se mișcă în sus cât poate de repede. Oamenii se ridică și pretind că sunt aceasta și aceea, și eșuează, dar Biserica lui Dumnezeu merge mai departe; Cuvântul lui Dumnezeu merge mai departe. Ea este făcută din materialul corect.

Nu demult, jos în Australia, în marea Australia care este sub coroana britanică, în orașul Sidney care este un oraș mare așezat în jurul golfului, au vrut să construiască un pod mare care să străbată golful Sidney de la Nord la Sud. Ei au anunțat peste tot în țară să vină arhitecți și constructori de poduri ca să construiască acest pod, dar niciunul dintre ei nu a îndrăznit să ia lucrarea, pentru că imediat ce au ajuns acolo, s-a constatat că în adâncul acelei mări erau nisipuri mișcătoare și nimic nu ar rezista. Ei au făcut tot felul de teste și sondaje și au plecat mai departe zicând: „Noi nu ne luăm responsabilitatea să construim un asemenea pod. Nu poate fi construit.”

După un timp, a venit un tânăr arhitect din Anglia, un om cu reputație bună. O, îmi place aceasta! Îmi place un om cu reputație bună. O, tu nu trebuie să fii un om mare; poți fi sărac și să trăiești într-o mansardă, dar să ai o

reputație mult mai bună decât un bogat. Absolut. Tu nu trebuie să fii bogat ca să ai o reputație bună. Ceea ce faci, te face ce ești; aceasta îți dă reputația. Și tu ești cunoscut după reputația ta.

Omul acesta s-a dus acolo cu o reputație minunată. El a examinat situația, a umblat pe maluri timp de câteva zile, le-a studiat, a testat terenul, l-a sondat și a privit în jur, iar după un timp s-a dus la primar și i-a zis:

„Voi lua eu lucrarea.”

„Păi, știi ce iei, domnule?” l-a întrebat primarul.

„Eu înțeleg pe deplin.”

„Păi, au venit aici acești arhitecți mari, arhitecți americani și din toată lumea, și constructori de poduri și s-au temut să ia lucrarea.”

„Dar mie nu mi-e teamă s-o iau. O voi lua eu”, a răspuns tânărul. „Știu că am în toată lumea o reputație ca și constructor de poduri și o pun în joc pentru că știu că pot să construiesc acest pod.”

O, el a avut o viziune! Înainte ca un om să-și facă o reputație, trebuie să aibă o viziune a ceea ce face. O, binecuvântat să fie Domnul! Acela este motivul... există un cer spre care să mergeți. Acesta este motivul pentru care noi putem avea o reputație ca și creștin. Noi știm ce material este în această zidire. Corect. Este Sângele lui Isus Hristos; picurii Lui de Sânge au spălat departe tot păcatul. El m-a luat de pe aleile iadului și m-a făcut slujitorul Său, iar eu cred în El și am trecut de la moarte la Viață. Fiecare credincios a făcut aceasta, pentru că ei au primit încredințarea și cred în acest mare Constructor, în acest mare Arhitect.

Primul lucru pe care l-a făcut acest bărbat ca să fie sigur că totul era corect, s-a dus acolo și a spus: „Înainte de a începe construcția acestui pod, trebuie să avem o temelie solidă.” El știa că sub acel nisip, în inima pământului, era stâncă solidă. Astfel, a făcut rost de pompe mari, a așezat țevi mari acolo jos și a spulberat tot nisipul acela mișcător până când a ajuns la stânca solidă. Și când a ajuns la stâncă, el a ancorat acele buloane mari în ea și a avut-o pregătită.

El a adunat în jurul lui cei mai buni arhitecți pe care i-a putut găsi, cei mai buni specialiști și cel mai bun echipament. Apoi, a trimis departe și a primit cel mai bun oțel pentru podul lui. N-a pus nici măcar o singură piesă din oțel, nici măcar un șurub până când nu a testat totul științific ca să nu aibă pori sau fisuri din turnătorie, unde au fost făcute. O, ce memorial era acela... pentru reputația lui ca și constructor de poduri!

Dacă el a trecut prin atât de multe probleme ca să fie sigur că podul va fi sigur, prin cât necaz credeți că a mers Dumnezeu, ca să fie sigur că Biserica Lui va fi în siguranță? Da, domnule. Există un Memorial comemorativ pentru moartea lui Hristos: Biserica Lui. Unii oameni nu vor să trăiască aceasta, iar alții vor, dar este un timp de testare. Astăzi, Dumnezeu își testează oamenii ca memoriale ale Lui.

De multe ori oamenii spun: „O, sunt atât de ispitit!” Binecuvântat să fie Numele Domnului pentru ispite, pentru că Pavel a spus: *„Când sunt slab, atunci sunt tare.”* *„Fiecare fiu care vine la Dumnezeu trebuie să fie mai întâi încercat și dovedit.”* Aceste testări sunt mult mai dulci și mai scumpe pentru voi decât aurul prețios. Este timpul testării.

Cu mulți ani în urmă căutătorii de aur băteau aurul. Și cum știau dacă era pur sau nu? Când tot nămolul și toată pirită (care este aurul proștilor) ieșea din el... bătătorii îl băteau și îl băteau, îl întorceau și-l băteau, îl întorceau și-l băteau până când cel care îl bătea își vedea chipul reflectat în el.

Aceasta face și Dumnezeu cu Biserica Sa. El vă dă încercare după încercare, test după test, încercare după încercare, test după test, până când Viața lui Hristos este reflectată în viața voastră, până când devii plin de pace, veghetor, bun, blând, umil, pregătit, supus, doritor, îți întorci capul de la lucrurile lumii și privești drept la Calvar, la Cel ce duce bătălia. De multe ori te gândești că este ciudat din cauza încercărilor de foc, a bolii și persecuțiilor, dar ele sunt date doar ca să te testeze, să scoată nămolul afară din tine, să scoată afară din tine încetineala, să te trezească și să te ducă spre locul de unde poți privi și vedea reflectarea sau oamenii pot vedea reflectarea lui Hristos în tine: „*Hristos în voi nădejdea slavei.*”

El a testat fiecare piesă... Înainte să pună un șurub, l-a testat, a testat totul. Apoi, când a terminat... Batjocoritorii stăteau în jur și ziceau: „Nu va ține! Nu poate să țină!”

Aceasta spun ei și astăzi: „Religia aceasta a Duhului Sfânt despre care vorbiți voi, nu va ține mult, copacul acela se va nimici în flăcări.” Dar ea nu se nimicește. O, Focul doar o udă; El ne dă prindere. Fiecare încercare și testare doar ne întărește. De fiecare dată când vântul izbește un copac și-l împinge înainte și înapoi, înainte și înapoi, el îi eliberează de fapt rădăcinile ca să poată merge mai adânc și să aibă o prindere mai bună în pământ. De fiecare dată când boala lovește casa ta, de fiecare dată când vecinii spun ceva rău despre tine, acestea doar te scutură și te eliberează ca să poți ajunge jos și să ai o prindere mai bună de Stânca veșnică a Cuvântului de neclintit al lui Dumnezeu. Acesta este felul în care lucrează Dumnezeu; El trimite acele încercări ca să te testeze, să te dovedească, să te scuture și să-ți dea o nouă prindere.

Apoi, aflăm că atunci când totul a fost gata, criticii au spus: „Acea nu va merge!” Dar arhitectul știa că podul lui va ține; el știa că va ține, pentru că a fost testat.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a spus: „*Eu voi avea o Biserică fără pată și fără zbârcitură.*” Amin. Ea a trecut prin test. Și fiecare copil care vine la Dumnezeu trebuie să fie testat.

În ziua aceea memorabilă, când cele două părți ale podului... Ei au început din ambele părți, iar când s-au întâlnit la mijlocul golului, omul care l-a construit a spus: „Nu voi cere niciunui om...” Ceilalți arhitecți stăteau în jur și spuneau: „Podul se va prăbuși la prima vibrație care îl va lovi. Va fi periculos.” Nici o companie de asigurări nu-i dădea asigurare pentru el, dar el nu avea nevoie de nici o asigurare, și a spus: „Podul meu va ține.” El avea încredere în lucrarea sa. El a trebuit să-l testeze pentru că era în joc onoarea lui. Sigur că era. Dar dacă podul ținea, acela ar fi devenit un memorial comemorativ.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a știut de la început că salvarea va ține. Onoarea lui Hristos este în ea. El nu ne va da doar ceva din care să zidim o biserică, nu ne va da o teologie făcută de om, nici ceva experiență de școală sau să construim vreun seminar, așa cum au vrut ei să-i educe pe predicatori în dimineața aceasta. Adevăratul predicator vine din seminarul harului lui Dumnezeu, prin chemarea lui Dumnezeu și este dovedit prin timp. Corect. El va ține. Dumnezeu are încredere în noi și noi avem încredere în El. Bătrânul poet a spus:

Ancora mea va ține dincolo de perdea,

În fiecare vânt puternic și furtună tare,

Ancora mea va ține dincolo de perdea.

Noi nu știm ce anume este, dar Ceva o susține. Corect. Ea este ancorată dincolo în cer. Acolo este o funie a salvării care ține inima umană, pentru că

dacă un om a fost născut vreodată din nou, a trecut din moarte la Viață, și nici toți diavolii din iad nu ar putea să-l facă să se îndoiască de aceasta. Este Ceva care o ține acolo în interior. Lăsați-o să se scuture; lăsați-o să se zguduie. Amin. Ea va ține de fiecare dată pentru că este în Hristos Isus.

Apoi, acest bărbat a spus: „Nu voi cere nimănui să meargă pe pod, ci voi merge eu însumi.” Primarul orașului a pășit în față și a spus:

„Domnule, eu am încredere absolută în podul tău.”

„Dacă ai încredere, urmează-mă.” În ordine, supuneți-l la test.

Primarul a spus: „În dimineața aceea, mașina mea va fi acolo și eu voi merge cu tine.”

Compania de Căi Ferate a sunat și a spus: „Domnule, noi avem încredere în podul tău și vom avea...”

„Dacă aveți încredere în podul meu, aduceți patru locomotive pline și stați cu ele pe pod. Dacă aveți încredere, urmați-mă. Dacă credeți că este testat și încercat, dacă credeți că va rezista, veniți cu mine.”

Mulți oameni i-au scris ca să vadă curajul lui. Aceasta este ceea ce caută oamenii, un om curajos, nu pe cineva mic și șovăitor. Dacă voi credeți că puteți scăpa prin faptul că mergeți la biserică și spuneți un „Amin”, din când în când, strigați un pic, vă puneți numele în carte, iar apoi mergeți înapoi și trăiți ca diavolul, propriile voastre lucrări dovedesc ce sunteți. Caracterele voastre o dovedesc. Dar Dumnezeu... lumea vrea să vadă oameni curajoși, pe cineva curajos care va sta ca un memorial al harului salvator al lui Isus Hristos. Corect.

În ziua când a fost inaugurat podul, ceilalți s-au întors spre ziarști și au spus: „Fiți gata, pregătiți-vă aparatele de fotografiat, pentru că podul se va prăbuși!” Dar tânărul individ a pășit pe pod, și-a așezat mașina acolo, apoi a privit înapoi și a văzut locomotivele aliniat și pe primarul orașului stând acolo și salutând cu mâna. Apoi a văzut zeci de mii de muncitori pregătiți să mășăluiască cu el pe pod, așa că a zis: „Să cânte famfara!” Frate, când famfara a început să cânte, fluierile au fluierat, cornii (instrument muzical, la singular, corn) au sunat, vreau să spun că se producea o vibrație îngrozitoare. Dar el a pășit și a mers primul pe acel pod. De ce? Pentru că dacă podul avea să cadă, el cădea împreună cu podul.

Isus Hristos a venit din cer, din glorie, să zidească aici jos o Biserică, iar materialul pe care-L pune în Ea este un material dovedit prin timp. Tu ai putea veni la altar și să faci o mărturisire, dar dacă El găsește pori din turnare și orice altceva, paraziți pe care i-a suflat lumea în tine, tu nu poți rezista și El te aruncă la o parte. Dumnezeu vrea o Biserică încercată în timp, nu pe cineva care astăzi este creștin și mâine este un decăzut; care este înăuntru și afară, sus și jos; dacă ești așa, El nu te poate plasa nicăieri. Dar El are o Biserică testată, care a trecut prin încercări, prin pierderi, prin boală, prin tristețe și moarte, dar încă rezistă cu o mărturie. Un astfel de om caută El. Indiferent dacă ești sărac, cerșetor, comercializezi vechituri, sau orice ești, Dumnezeu te pune la test, deoarece caută un material dovedit prin timp.

Eu cred că într-un din aceste zile, când acea biserică slăvită... Știința spune: „Cum poate Ea să se elibereze? Gravitația o va ține pe pământ...” Acum mă simt religios. Lăsați-mă să vă spun că această Biserică supusă la test de-a lungul timpului, va veni într-o zi la suprafață. S-ar putea ca jumătate din ei să doarmă în pulberea pământului; eu nu știu unde sunt, dar Dumnezeu are tot materialul testat în întregime. Într-o zi, El vine să ia principalul. (Aleluia!) El va pleca prin atmosferă și stratosferă, din sferă-n sferă, direct în prezența Atotputernicului Dumnezeu cu o Biserică pusă la probă prin timp. Ea este un Monument al harului Său, un Memorial pe care Dumnezeu i-L dă Lui.

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl.” (Ioan 6.44). Și fiecare om care vine la Hristos este un dar al dragostei de la Dumnezeu, și Hristos îl pune la test. Și dacă rezistă la test, El îl pune pe pod, îl fixează, îi dă o poziție și îl așază acolo știind că va ține până la sfârșitul drumului. Amin. Material dovedit prin timp: *„Pe această Stâncă”*, nu pe ceva piatră de formalism, nu pe o grămadă de emoție, nu pe o grămadă de teologie bisericească, nu pe vreo confesiune, ci *„Pe această Stâncă solidă* (Cuvântul lui Dumnezeu), *voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.”* Ea va fi acolo; va fi un Memorial al harului Său în prezența îngerilor.

Când îngerii Îl vor întreba într-o zi: *„De ce Te-ai dus pe pământ?”*, El va veni înapoi și va prezenta acea biserică fără vină, fără păcat, fără zbârcitură. Iată materialul! Acela este lucrul, reputația Lui. El trebuie s-o facă.

Constructorul acela de poduri trebuia să construiască podul. El trebuia să-l facă sau își pierdea reputația.

Hristos va avea o Biserică. El trebuie s-o facă pentru că a venit pe pământ, S-a făcut trup, a locuit printre noi și a devenit păcat pentru ca noi să putem deveni neprihăniți. El a devenit noi, pentru ca noi să putem deveni El, prin harul Său. El a venit să ia locul nostru ca păcătos, ca să ne lase pe noi să avem locul Lui ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, în prezența Majestății Sale. Ce har al lui Dumnezeu! Cum am putea spune că acele cuvinte nu sunt adevărate? *„Cerurile și pământul vor trece, dar acele Cuvinte nu vor trece.”*

Micul indian orb de când avea vârsta de trei sau patru săptămâni, și-a primit vederea acum câteva seri, apoi a pășit pe platformă. Ce a fost aceasta? Un memorial al puterii și harului lui Isus Hristos, dovedit prin timp.

Binecuvântat să fie Numele Său sfânt! Dovedit prin timp, prin încercări, neazuri, scuturături și trageri, care sunt doar pentru a găsi porii din tine, ca să vadă dacă există vreunul acolo. Este Dumnezeu care te scutură și te încearcă.

După ce a câștigat o mare bătălie, marele Cezar Augustus urma să fie primit cu slavă în Roma. Și el a spus: „Vreau să călărească alături de mine un om vrednic, în timp ce voi face aceasta! Vreau un om care să împărtășească cu mine aceste binecuvântări.” Vestea s-a răspândit prin tabere, și toți ofițerii și-au aranjat panașii de la coifuri, și-au lustruit săbiile, și-au făcut armurile cu adevărat strălucitoare și totul, au exersat să stea pentru un anumit timp în poziție de drepti ca să-și salute împăratul și așa mai departe. Astfel, fiecare a pășit înaintea împăratului, cu armura lui mare, în timp ce el stătea pe tron și-i privea. A venit primul ofițer cu coiful lui cu panași mari și frumoși, și l-a salutat, iar Cezar a dat din cap și el a plecat. A venit altul și a salutat, iar Cezarul a dat din nou din cap și a plecat și el; și ceas după ceas, soldat după soldat, au trecut toți prin fața lui.

La final, de departe a venit de-a lungul șirului un pedestraș mic. El nu avea nici scut de lustruit, nici panași de dichisit, iar când a pășit în fața Cezarului nu a știut nici să salute corect. El doar și-a plecat capul și a plecat, dar Cezarul i-a zis: „Stai puțin! Cine ești? Vino înapoi!” Soldatul a pășit sus, iar împăratul l-a privit: pe fața lui erau numai cicatrici, era tăiat, desfigurat și mutilat.

„De unde ai primit acele cicatrici?”

„În bătălie, luptând pentru domnul meu Cezarul.”

„Vino aici și stai alături de mine. Tu ești cel testat și dovedit.”

Frate, nu este timpul pentru aranjat panași; nu sunt zile de educare, ci este timpul de testare. Este un timp în care Dumnezeu își testează biserica să găsească cicatrici din bătălia încercărilor grele, a luptelor și bătăliilor; acela este cel care va călări alături de El. Cum a fost testat și dovedit Elisei înainte ca să poată purta mantaua profetului? El trebuia să fie omul potrivit ca să poată lua mantaua și s-o pună pe umerii săi. Ilie l-a privit în timp ce era în câmp și ara, iar Dumnezeu i-a spus: „Acela este omul care poate purta mantaua. El este omul care poate să-ți ia locul.” Binecuvântat să fie Numele Domnului.

Ochii Lui atotvăzători privesc peste tot pământul încercând să găsească un om care va purta mantaua despre care a vorbit El. *„Puteți bea paharul pe care îl beau Eu? Puteți să fiți voi botezați cu botezul cu care sunt botezat Eu?”*, le-a spus El. Ca biserică, noi trebuie să îmbrăcăm astăzi mantaua lui Hristos, întreaga armură a lui Hristos, scutul și pavăza, pentru ca în ziua aceea să putem sta ireproșabili. El caută monumente dovedite prin timp, ca să poată spune: „Iată slujitorul meu! Eu l-am testat și l-am încercat; l-am încercat ca pe Iov. El încă dovedește sută la sută.”

Dumnezeule, fii îndurător cu noi, ca să-L putem lua pe Dumnezeu pe Cuvântul Său și să fim memoriale dovedite prin timp. Să ne rugăm.

Binecuvântatule Tată, Îți mulțumim din adâncul inimilor noastre Ție, Dumnezeul cel preasfânt, pentru timpul de testare. Noi nu ne simțim rău cu privire la fiecare încercare, ci Îți suntem recunoscători că harul Tău a fost suficient să ne ajute prin aceste timpuri mari de încercare. Cum a emoționat audiența când el a menționat „Mărețul har.” Când am ajuns la versurile:

Prin multe pericole, încercări și capcane,

Eu am venit deja;

A fost harul care m-a adus în siguranță până aici,

Este harul care mă va duce mai departe.

O, aceasta a emoționat inimile oamenilor! Noi credem că aceasta s-a aliniat cu mesajul din seara aceasta, că a fost un timp de testare, „Prin pericole, încercări și capcane.” Scopul lui a fost să ajute creștinul, pe cel care se judecă pe sine însuși acum și știe că a stat credincios prin harul lui Dumnezeu, și să-i facă de rușine pe cei care au căderi, suișuri și coborâșuri, nu le pasă... și au o viață ușuratică. O, Dumnezeule, nu au nici măcar o cicatrice din bătălie ca să arate lupta... Doamne, în seara aceasta Te rugăm să sfințești biserica prin mărețul Tău Sânge și să cureți toți porii, toate lucrurile slabe și legăturile necuviincioase. Trece-i din nou prin mașină și pregătește-i, fă-i un material bun, Doamne.

O, Tată veșnic și binecuvântat, ascultă rugăciunea slujitorului Tău.

Dacă, în timp ce avem capetele plecate, este printre noi o persoană care știe că nu a fost găsită deloc credincioasă la postul ei de datorie, în timpul lui Dumnezeu de încercare... Când se ridică certurile, le eviți sau sari direct în ele și participi la ele? Când se ridică supărările, indiferența, când în biserică apar diferențe, iei parte cu grupurile, clicile și așa mai departe? Dacă ești vinovat de acele lucruri, ai fost umflat de porii diavolului. Să mergem în seara aceasta înapoi în cuptor, să fim topiți din nou și să ieșim fără ele în noi. Fie ca Dumnezeu să ne înșurubeze și să ne pregătească pentru acest Pod măreț ca să-și facă răpirea. Dacă printre noi este o astfel de persoană și ar vrea să fie amintită...

Tu spui: „Frate Branham, cum pot să știu că acest monument nemuritor va rezista veșnic?” Vă voi cita Cuvântul Lui din Ioan 5.24: „*Cel ce aude Cuvântul Meu, (Nu „Cel ce merge la școala Mea”), Cel ce aude Cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are Viața veșnică și nu va veni niciodată la judecată, ci a trecut de la moarte la Viață.*” Puteți auzi Cuvântul Lui chemându-vă în seara aceasta? Dacă puteți și vă place să fiți amintiți în rugăciune, ridicați mâna

și spuneți: „Frate Branham, doar roagă-te pentru mine. Vreau să fiu felul de material corect pentru ca atunci când Hristos Își aduce Biserica afară, să nu fiu...” Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. „Eu vreau să nu fiu nesigur în legătură cu aceasta; vreau ca El să mă plaseze direct în biserică.” Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. „Eu vreau să fiu...” Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. „Eu vreau să fiu felul corect de material.” Dumnezeu să te binecuvânteze, micuțule, acolo în spate. Dumnezeu să te binecuvânteze, dragul meu frate de aici. „Eu vreau să fiu găsit ca material corect. Vreau să fiu în stare să depun mărturie despre nădejdea care este în interiorul meu.” Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Aceasta este bine, este corect.

„Ce se întâmplă, frate Branham, dacă îmi ridic mâinile? Mă trece de la moarte la Viață?”

Acea este ceea ce faci. Tu ai rupt fiecare lege a gravitației chiar acolo. Vedeți? Dacă erai doar o figurină de ceară, nu ai fi putut să ridici niciodată mâna, dar faptul că ai ridicat-o arată că în tine există un duh și că acel duh a auzit Duhul lui Dumnezeu vorbindu-ți. Duhul din tine a luat o decizie, iar această decizie a înfruntat știința, a depășit gravitația și s-a ridicat. Faptul că ai ridicat mâna arată că acolo este un duh. Dacă erai mort, nu puteai face aceasta. Dar tu ai venit la Viață, s-a întâmplat ceva. Dacă ești mort în păcat și nelegiuire, Dumnezeu nu-ți mai poate vorbi și mâna ta va rămâne jos; dar dacă nu ești mort în păcat și nelegiuire, Dumnezeu îți poate vorbi, iar tu primești Viață și ridici mâna. Vezi, aceasta arată că Viața a luat o decizie. Tu L-ai acceptat pe Hristos, iar dacă ai făcut-o cu seriozitate, ai trecut de la moarte la Viață.

Fă-o serios în timp ce ridici mâna și spune: „Dumnezeule, fii îndurător cu mine; fă-mă ceea ce trebuie să fiu, și eu Te voi sluji toată viața mea, fiindcă în ziua aceea vreau să fiu găsit pregătit.”

Binecuvântările să fie peste tine, dragul meu frate din spate. Dumnezeu să

te binecuvânteze, tinere domn. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate... Dumnezeu să fie cu tine. Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpo. În ordine, altcineva? Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Roy. Domnul să fie cu tine.

„Doamne, găsește-mă vrednic. Găsește-mă vrednic.”

Dumnezeu să te binecuvânteze, fratele meu din spate. Cu siguranță Dumnezeu te vede. Fii bucuros. Mai este cineva care vrea să fie amintit în rugăciune? „Fă-mă...”

În ordine, să ne plecăm...

-Amin-